

Broasca și zeul

Alecu Donici

- Bre-che-che-chex! coax! coax!
Căci fără apă am rămas! -

Așa striga o broască, ce de cu primăvară
Din valea cea slotoasă, pe deal s-a fost retras,
Și într-o scursură trăia ca pe Parnas.

Dar seceta de vară
Scursurile-au zbicit,

Iar broasca mea zvântată de-a glodului dar mare,
Striga la zei așa de tare,
Precum mai sus v-ați lămurit.

Ea prin acea strigare rugi grele înălța:
Să se ridice apa pân' la scursura sa.

Când iată!
Zeul se arată.

Și-i zice: „Ce vrei oare,
Urâtă grăitoare?
(Era, se vede, Joe în bune dispoziții),
Nu pot băga în seamă a tale, eu, capriții,
Ca să înec o vale și un întreg norod,
Când tu poți singură să te cobori la glod

De unde te-ai urcat
Pe deal, ce nu-ți e dat”.

Sunt unii dintre oameni, carei cu sete vor
Ca bine să le fie pe lume numai lor;
Vânând pe orice chipuri măriri, averi și nume,

Măcar să piară lumea.